

17. møde.

Torsdag den 4. november kl. 13.

Formanden:

I skrivelse af gårs dato meddeler undervisningsministeren, at hun ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af lov om gymnasieskoler og studenterkursus.

(Lovf. nr. L 92).

I skrivelse af gårs dato meddeler handelsministeren, at han ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af lov om velfærdsforanstaltninger for søfarende.

(Lovf. nr. L 93).

I skrivelse af gårs dato meddeler indenrigsministeren, at han ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til lov om autoriserede optikere.

(Lovf. nr. L 94).

Forslag til lov om tilbud om gratis vaccination mod visse sygdomme.

(Lovf. nr. L 95).

Forslag til lov for Færøerne om sygehusvæsenet.

(Lovf. nr. L 96).

I skrivelse af gårs dato meddeler justitsministeren, at han ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af retsplejeloven. (Efterforskning i straffesager, anholdelse og varetægt m. v.).

(Lovf. nr. L 97).

Medlemmer af folketinget Ømann, Knud Jespersen og Wilhelm har meddelt mig, at de ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om kupon-skat af obligationer, registrering af private pantebreve og beskatning af renteindtægter.

(Beslutningsforsl. nr. B 16).

Skriftlig fremsættelse af forslag.

Undervisningsministeren (Ritt Bjerregaard):

Jeg tillader mig herved for det høje ting at fremsætte forslag til lov om ændring af lov om gymnasieskoler og studenterkursus.

Der er tale om en genfremsættelse, idet det i januar 1976 fremsatte lovforslag ved 3. behandling den 4. juni 1976 blev forkastet med 79 stemmer mod 66; 15 medlemmer stemte hverken for eller imod.

I det nu foreliggende lovforslag er der medtaget 4 af de 6 ændringsforslag, der blev vedtaget ved afstemningen ved 2. behandling den 26. maj 1976, medens de resterende 2 vil blive medtaget i et forslag til lov om friskoler og private grundskoler m. v., der agtes fremsat om kort tid. Endvidere er der foretaget enkelte tekniske ændringer, og som noget nyt er der indføjet en bestemmelse om undervisning af elever under sygdom.

Bortset herfra svarer lovforslaget, der i første række er foranlediget af den nye folkeskolelov af 26. juni 1975, til det i sidste samling fremsatte.

Som bekendt var det navnlig spørgsmålet om, hvilke betingelser der i fremtiden skal gælde for optagelse i 1. gymnasieklasse, der var årsag til, at lovforslaget ikke kunne vedtages i sidste samling.

På dette punkt går forslaget – ligesom det foregående – ud på, at optagelse i 1. gymnasieklasse betinges af, at eleven har afsluttet 9. klassestrin i grundskolen, at det kan forventes, at eleven kan følge undervisningen på tilfredsstillende måde og fuldføre undervisningen på normal tid, og at afgørelsen herom træffes af forældrene efter samråd med eleven og den hidtidige skole. Herudover foreslås optagelsen betinget af forkundskaber i tysk og for den sproglige linie tillige i latin efter nærmere i forslaget anførte regler.

Jeg vil gerne fremhæve, at såvel Danmarks Lærerforening som Gymnasieskolernes Lærerforening i forbindelse med det i sidste samling fremsatte forslag tilkendegav, at de kunne tilslutte sig de af mig foreslåede bestemmelser om optagelse i gymnasiet, der er en naturlig konsekvens af den nye folkeskolelov med dens mulighed for eleverne på 8.-10. klassestrin for fag for fag at vælge grundkursus eller udvidet kursus ud fra en bedømmelse af, på hvilket kursus den enkelte elev vil have de bedste muligheder for fremgang i faget.

[Undervisningsministeren.]

Som jeg tidligere har givet udtryk for, finder jeg det nødvendigt, at uddannelseslove vedtages med brede flertal, og jeg kan derfor give tilsgagn om, at jeg under behandlingen i folketinget af lovforslaget positivt vil gå ind i drøftelse med henblik herpå. Jeg må imidlertid fastholde mit principielle standpunkt, at de betingelser, der for fremtiden skal gælde med hensyn til optagelse i 1. gymnasieklasse, ikke må have en sådan afsmittende virkning på folkeskolen, at den nye struktur, som denne har fået ved den nye folkeskolelov, bliver illusorisk.

Med disse ord skal jeg anbefale lovforslaget til velvillig behandling i det høje ting.

Handelsministeren (Per Hækkerup):

Herved har jeg den ære for det høje ting at fremsætte forslag til lov om ændring af lov om velfærdsforanstaltninger for søfarende.

Handelsflådens Velfærdsråd har lige siden sin oprettelse i 1948 været finansieret gennem en ikke-dyrtidsreguleret afgift, der oprindeligt udgjorde 8 øre pr. dag pr. søfarende, hvoraf staten udrede 4 øre og den søfarende og rederen hver 2 øre pr. dag. Denne afgift er i tidens løb blevet forhøjet flere gange, således i 1958, 1964 og 1971, og har senest været fastsat til 40 øre pr. dag med samme procentvise fordeling mellem statskassen, de søfarende og rederne.

Da velfærdsrådets udgifter, hvoraf en væsentlig del er lønningsudgifter, har været fortsat stigende som følge af den almindelige løn- og prisudvikling, har velfærdsrådet, som det vil fremgå af den som bilag til lovforslaget optrykte redegørelse fra rådet, allerede i de sidste 3 regnskabsår arbejdet med stigende driftsunderskud, der kun har kunnet dækkes ved hjælp af opsparede beløb fra de første to regnskabsår efter den sidste forhøjelse af afgiften i 1971. Trods en meget stram budgetlægning og gennemførelsen af betydelige beskæringer inden for velfærdsrådets forskellige aktiviteter vil velfærdsrådets reserver stort set være opbrugt med udgangen af indeværende finansår, og det vil derfor ikke være muligt at undgå radikale nedskæringer i aktiviteter og personale, såfremt der ikke gennemføres en forhøjelse af velfærdsrådets indkomster.

Da handelsministeriet må lægge vægt på en videreførelse af rådets arbejde, har man udarbejdet nærværende lovforslag, hvorefter af-

giften foreslås forhøjet fra 40 til 80 øre pr. dag, således at afgiften udredes med 20 øre pr. dag af den søfarende, 20 øre af rederen og 40 øre af statskassen.

De søfarendes organisationer har gennem deres fællessekretariat givet tilslutning til den foreslåede forhøjelse af de søfarendes andel af afgiften, medens rederiets organisationer ikke på forhånd har kunnet give tilslutning til en forhøjelse af rederens andel af afgiften, idet man mener, at velfærdsarbejdet i dag må betragtes som en samfundsopgave, der må finansieres af det offentlige. Både rederens og de søfarendes organisationer har i øvrigt rejst spørgsmål om, hvorvidt det kan anses for rimeligt, at erhvervs to parter fremdeles skal yde bidrag til opretholdelse af velfærdsarbejdet for søfarende, og har bl. a. henvist til den seneste udvikling i Norge og Sverige, hvor der for nylig er gennemført ændringer i finansieringsordningen. Fra handelsministeriets side kan man være enig i, at dette spørgsmål, ligesom det var tilfældet i Norge og Sverige, gøres til genstand for en nærmere udredning, der mest hensigtsmæssigt kan finde sted i et dertil nedsat udvalg, men under hensyn til, at en sådan undersøgelse vil kræve nogen tid, og da det må anses for nødvendigt, at der snarest muligt skaffes de fornødne midler til opretholdelse af velfærdsrådets nuværende arbejde, har man fundet det påkrævet at søge afgiften forhøjet som foreslået fra 1. april 1977.

Med disse bemærkninger skal jeg tillade mig at anbefale lovforslaget til det høje tings hurtige og velvillige behandling.

Indenrigsministeren (Egon Jensen):

Jeg skal tillade mig for det høje ting at fremsætte forslag til lov om autoriserede optikere.

På Nordisk Råds 21. session i 1973 blev vedtaget en rekommandation til regeringerne i Danmark og Norge om gennemførelse af autorisationsordninger for optikere i lighed med, hvad der er tilfældet i Finland og Sverige, med henblik på indførelse af et nordisk arbejdsmarked for optikere.

Bag denne rekommandation lå et fælles nordisk udvalgsarbejde, der var resulteret i en i 1970 afgivet betænkning om autorisation af optikere.

Det er på denne baggrund – Nordisk Råds rekommandation og den nordiske betænkning – det fremsatte lovforslag må ses.